

TIL TRONDHEIMS BEFOLKNING

De som stemmer nei til EF er ingen ensartet flokk. De kommer fra alle partier og fra alle lag i befolkningen. De kommer fra alle landsdeler og fra alle yrkesgrupper.

Men storparten av dem er jevne mennesker: Arbeidsfolk og husmødre, fiskere og gårdbrukere, håndverkere og små næringsdrivende. Mange av dem har lenge følt seg avmektige i det store politiske spillet. Avgjørelser som angår deres eget hjem og deres egen arbeidsplass blir tatt i lukkede kontorer og i fjerne forsamlinger. Med Norges innlemmelse i en stor politisk og økonomisk union føler de at kløften mellom de styrende og de styrte kan bli uoverstigelig.

Mot umyndiggjørelsen og sentraliseringen har derfor disse tusener av jevne kvinner og menn skapt en mektig, demokratisk bevegelse. En bevegelse utstyrt med ett eneste, fredelig våpen: Stemmeseddelen med det påtrykte NEI.

I dette lille heftet forteller en rekke kjente Trondheimsfolk av alle politiske oppfatninger hvorfor de tror at Norges framtid er tjent med at landets skjebne fortsatt ligger i folkets egne hender.

Vi ber deg lese disse korte begrunnelsene i de få dagene som er igjen til folkeavstemningen. Vi ber deg nøye overveie om ikke en klar avvisning av unionsplanene vil være begynnelsen til en fornyelse av det norske folkestyret i by og bygd.

Direktør Sigve Erland:

JEG STEMMER NEI FORDI:

EF etter min oppfatning vil medføre en sterk avståing av den nasjonale suverenitet. EF vil styrke konsentrasjons- og sentraliseringstendensene i vårt land. EF vil sette bosettingsmønstret i fare og by vårt landbruk en uvis og utrygg fremtid, noe som også vil kunne påvirke arbeidsplassene utenom landbruket.

Redaktør og husmor Magnhild Hole:

JEG SIER NEI TIL EF B.L.A.

fordi godtakelse av den uoppsigelige Romatraktaten betyr godtakelse av fritt arbeidsmarked, fri kapitalbevegelse og fri etableringsrett.

fordi jeg tror disse "friheter" vil gi økt arbeidsløshet, økte fattigdomsproblemer, økte inntektsforskjeller, slumdannelse, større fraflyttingsproblemer, pressproblemer og forurensningsproblemer i Norge,

fordi jeg ser EF som en trussel mot folkestyret, sjølråderetten, det nordiske samarbeid, distriktutbyggingen, jordbruket, hagebruket og fiskerinæringen,

fordi fellesskapet allerede vedtatte 1500 aktstykker blir bindende også for oss, fordi det bærer mot en superstat der Norge ville bli en ubetydelig brikke i det store spillet.

Redaktør Per Aasen:

Den viktigste oppgave i dagens Europa er å trygge freden.

Truslen mot fred ligger i skillet mellom øst og vest.

Den viktigste fredsskapende oppgave er derfor å bryte ned dette skillet. Små land kan best yte sitt bidrag til dette ved å ha en friere stilling enn den de vil ha som integrerte i den ene maktblokk gjennom EF-medlemskap.

De nordiske land kan alle samles om denne oppgaven og dermed skape slike forhold i Europa at de i neste omgang kan finne en felles tilknytningsform til europeiske samarbeidsorganer. Da vil de også kunne øve innflytelse for de ideer skandinaviske sosialdemokrati står for.

Derfor sier jeg nei til EF.

Skoleinspektør Bodil Skjånes Dugstad:

DERFOR JEG VIL STEMME NEI?

Grunnene er flere, men den avgjørende grunnen er:

Fellesmarkedets eksklusive posisjon i en verden som roper på solidaritet med de fattige land.

For meg virker det uforenlig med en sosialistisk politikk å gå inn i et økonomisk fellesskap som i verdensmålestokk har kartellets og trustens karakter.

Vi tjener neppe verdenssamfunnet med å gjøre den rikeste del av verden stadig rikere.

Norge ligger mellom øst og vest i Europa. I verdenshistorisk sammenheng har vi et relativt uplettet rykte. Vårt utgangspunkt som kontaktfremmedler og uavhengig stillingstager er utenkelig innenfor et EF.

Professor Edvard Bull:

1. I det norske samfunn er levestandarden jevnere, og her er mindre "forskjell på folk", enn i noe EF-land. Medlemskap i EF vil føre til at våre samfunnsforhold nærmer seg de andres. Større økonomisk og sosial ulikhet er tilbakeskritt.

2. Jeg ser ingenting som tyder på at folk flest har det bedre i de store land og de store økonomiske enheter enn i de små.

3. "Medbestemmelsesretten" i EF blir i beste fall en rett for statsråder. For alle andre blir avstanden større til dem som styrer.

Rørlegger Kai Øverland:

Mitt Nei til EF, skyldes at Romtraktaten Davignonrapporten og Wernerplanen klart viser at EF har en målsetting i retning av europeisk politisk union. EF's oppbygging, som i ett og alt gir kapitalkreftene fritt spillerom står stikk i strid med min politiske overbevisning. Lønnstakergruppene i Norge vil ved medlemskap måtte tåle en betraktelig øking av leveomkostningene i retning av økte boustgifter og matvarepriser, samtidig som det allerede varsles om harmonisering av lønnsoppgjør innen EF.

Sentraliseringstendensene vi allerede føler på kroppen her i landet, vil forverres ved medlemskap med økt avfolkning av distriktene som resultat.

Det spørres etter tillit til Regjeringen i disse dager, en må da være oppmerksom på at tillit til Regjeringen i dette spørsmål også betyr tillit til Høyre. Arbeidsgiverforeningen, Rederforbundet, Bankforeningen, Industriforbundet osv., dvs. alt vi har av kapitalkrefter i Norge.

Utbyggingsdirektør Kåre Gisvoll:

Erfaring fra politisk virksomhet har bl.a. vist meg at norske kommuner i alt for høy grad er fratatt myndighet. Beslutningene skjer i Oslo – og der har kommunestyret liten innflytelse. Myndighet bør delegeres og ikke sentraliseres. Hvis Norge blir medlem av EF blir vi en "kommune" i Europa med mindre innflytelse enn en norsk kommune i Oslo – derfor stemmer jeg NEI.

Vi har ved konsesjonslovgivning og andre tiltak søkt å begrense storbedriftenes innflytelse. I EF vil "spillereglene" bli så svake at vi mister kontroll og styring – derfor stemmer jeg NEI.

Vi ønsker å forme vår hverdag – våre omgivelser og vårt liv – annerledes enn sentraleuropeeren – derfor må vi ha andre regler og våre egne styringstiltak. Blir vi medlem i EF skal reglene være like – tiltakene skal "harmoniseres". Jeg ønsker at vi selv skal forme den norske hverdag – derfor stemmer jeg NEI.

Underdirektør Oddvar Ystgaard:

Den politikk som må følges, er at vi setter iverk de tiltak som tjener det enkelte individ best og samtidig fører vårt samfunn fremover. Fullt medlemskap i EF vil for Norge, bety en omfattende avgivelse av myndighet bl.a. på de penge- og kredittpolitiske, og budsjettpolitiske områder. Dette vanskeliggjør en inntekts- og næringsutjevningspolitik som ledd i den politikk som jeg har nevnt. Dette vil si at medlemskap i EF også er uforenlig med den distriktspolitik jeg ønsker vi skal føre. Bl.a. på grunn av dette må vi beholde adgangen til fritt å bruke våre politiske og økonomiske virkemidler slik at vi ved gjennomføringen av jamlighetspolitikken oppnår en mer rettferdig fordeling av produksjonsresultatene både mellom folkegrupper og distrikter. Derfor vil jeg stemme imot medlemskap i EF, og for en annen tilknytningsform.

Arkitekt MNAL Tore Brantenberg:

Ingen er uenig i at internasjonal samarbeid er nødvendig for å løse globale problemer som ressursforvaltning, miljøvern og befolkningstilvekst.

De prinsipper EF bygger på: Fri kapitalbevegelse, fri etableringsrett og bevegelig arbeidskraft, løser ikke samfunnets planleggingsproblemer, hverken nasjonalt eller internasjonalt. Den snevre økonomiske vurderingen fører til at kapital og arbeidskraft i stigende grad konsentreres i byregionene, distriktene avfolkes og pressproblemerne øker.

Stabilisering av bosetningen har lenge vært en målsetting i norsk planlegging. Hvis Norge blir medlem av EF, vil det bli enda vanskeligere å gjennomføre dette.

EF's prinsipper vil virke særlig uheldig for Norge med sin spesielle geografi og bosetting. Viktige avgjørelser vil bli tatt i sentrale organer, hvor hensyn til de norske lokalsamfunn vil veie lite.

Som planlegger mener jeg derfor at det norske samfunn er best tjent med at internasjonal samarbeid og styring av byvekst og distriktutbygging skjer i andre former enn ved norsk medlemskap i EF.

Faglærer Hans Olsvik:

Jeg har et sosialistisk livssyn. Med de økonomiske og tekniske ressurser kapitalkreftene i dag står over er EF kun en konsekvens av et jag etter stadig større profitt. Medlemskap i EF vil gi kapitalkreftene friere spill enn de har i dag, redusere lønsmottakernes politiske innflytelse og gjøre det vanskeligere å gjennomføre sosialisme i Norge.

Bl.a. derfor stemmer jeg NEI til EF.

Skogsjef Fredrik von der Lippe:

HVORFOR JEG STEMMER NEI:

Stiller meg skeptisk til fordelene for oss "små" — når de "store gutta" vil ha oss med. —

— Vi hadde fem års påtvunget formynderskap, hvorfor da frivillig gå med på et nytt?

— Tror mere på Handelsavtale! —

Lærer Erling Myrholm:

HVORFOR JEG STEMMER NEI

1. For å bli medlemmer av EF må vi godkjenne Romatraktaten. Den bygger på et politisk/økonomisk samfunnsyn som er foreldet og reaksjonært. I sin verste konsekvens vil den gi oss et konkurransesamfunn der alt er overlatt til "kreftenes frie spill".

2. Romatraktaten tar videre sikte på å skape en maktblokk av Vest-Europeiske stater, Norge, som en liten nasjonalstat, vil bli husmann i en slik blokk.

3. Den økonomiske politikken som Romatraktaten påbyr, fører til en sterk konsentrasjon av mennesker i tettsteder og byer, med tilsvarende avfolkning av bygder og landsdeler. De sosiale problemer en slik utvikling fører med seg har vi alt møtt i større eller mindre monn.

4. Gjennom de årene EF har eksistert har det ikke på noen måte vist noen økonomisk/sosial framgang som skiller seg ut f.eks. i forhold til Norge. Tvertom kan Norge og liknende land vise til atskillig bedre resultater enn EF-landa.

5. Selvfølgelig er jeg for internasjonalt samarbeid, men jeg vil ha litt å si når det gjelder premisene for hvordan dette samarbeidet skal drives.

Jeg sier derfor "Ja" både til Europa og verden forøvrig og "Ja" til samarbeid og fellesskap på premisser som er i samsvar med DNA's program. Jeg sier "Nei" til Romatraktaten og EF fordi de bygger på på et grunnsyn som er i strid med dette programmet.

Fylkessekretær Aud Gustad:

DERFOR SIER JEG NEI

Medlemskap vil forsterke en uheldig sosialpolitisk utvikling. De krefter som står for lønnsomhet og økonomisk vekst i snever, kortsiktig forstand vil bli dominerende i et utvidet EF. Samtidig oppgir vi viktige nasjonale styringsmuligheter til å føre vår egen økonomiske politikk som er i samsvar med våre sosialpolitiske mål. Godtar vi Romatraktaten overgir vi en del av vår selvvråderett til overnasjonale organer i Brussel. Det er lang vei fra det enkelte lille menneske i våre utkantstrøk til Oslo, den blir lengre til Brussel.

Jeg er ikke villig til å gi fra meg en tøddel av vår dyrekjøpte politiske uavhengighet til et Fellesmarked som har en ensidig økonomisk målsetting, som gir frihet til de få som sitter med den økonomiske makt og usikkerhet til de mange som blir brikker i denne kapitalmaktens interesser.

Jeg er ikke villig til å la meg lure inn i en fremtidig politisk union med et utpreget kapitalistisk grunnsyn totalt fremmed for en som ønsker en sosialistisk utvikling i vårt land.

Jeg er ikke villig til å godta Fellesmarkedet som et uttrykk for internasjonalt samarbeide. Det er å stenge seg ute fra internasjonalt samarbeide i videre forstand.

Derfor sier jeg nei til medlemskap i EF.

Teatersekretær Håkon Qviller:

For meg betyr et NEI til EF et klart standpunkt mot en etablering av en ny økonomisk maktstruktur, der enkeltindividene i enda mindre grad enn i dag får mulighet til å påvirke sitt livsmiljø og utforme sin egen fremtid. EF er primært kapitalens redskap, og jeg ser et NEI som det første skritt mot et samfunn der man aksepterer at levestandard og trivsel er nøye sammenbundet og handler ut fra dette, der det er rom for egenart og individualitet og der hensynet til profitt for de få må vike for hensynet til anstendige livsforhold for de mange.

Bildende kunstner, amanuensis Håkon Bleken:

Jeg er i mot norsk medlemskap i EF av følgende grunner: Jeg mener at Norge vil miste en vesentlig del av sin selvbestemmelsesrett i og med at et lite lands mening ikke vil telle stort i den store sammenheng. Jeg ser heller ingen fordel ved at den sentralisering som allerede foregår vil øke ytterligere. Dette vil bl.a. føre til mindre trivsel, noe som for så vidt også har å gjøre med det faktum at større enheter er mindre effektive enn mindre enheter. Det gjelder f.eks. sykehus, skoler, fengsler, osv. og jeg skulle tro at det også gjelder samfunnsenheter. Jeg mener at man ved å gå inn i EF vil ofre vesentlige menneskelige komponenter, så som lykke, velferd, trivsel, alle sammen ting som ikke kan måles i penger.

Når det gjelder norsk kultur mener jeg denne vil bli utvisket ved et medlemskap. Dette er ikke, slik det ofte er blitt hevdet fra tilhengers side, uttrykk for et nasjonalt isoleringsønske. Jeg har vært, og er fortsatt av den mening at norsk kultur bør motta impulser utenfra og brytes med andre kulturer, (da jeg anser dette for en livgivende prosess). Dette forutsetter imidlertid at det eksisterer en norsk kultur og jeg mener denne vil bli vesentlig redusert ved et medlemskap i EF.

Undervisningsassistent Per Berge:

Jeg tilhørte mindretallet på den ekstraordinære LO kongressen i juni. Det som har skjedd i den aktuelle EF-debatt etter den tid har bare styrket meg i mitt standpunkt. Ved å stemme NEI kan vi hindre en fri kapitalbevegelse og en fri etableringsrett i vårt land. Vi kan selv flytte kapitalen dit den trenges. Jeg tror ikke på at vi med et medlemskap styrker fagbevegelsen i dens kamp for et demokratisk, sosialistisk samfunn. Jeg tror vi gjennom våre internasjonale organisasjoner står sterkere i denne kampen ved å si NEI til fullt medlemskap. Det går etter min mening an å si JA til europeisk samarbeid, men NEI til EF.

Journalist Christian Larssen:

Arbeiderpartiets målsetting er å bygge et sosialistisk velferdssamfunn med like muligheter for alle.

I dag er denne målsetting av partiets EF-tilhengere blitt gjort avhengig av at vi lenker oss til et kapitalistisk Vest-Europa med en utpreget konservativ overbygning: Romatraktaten.

Regjering, LO- og partiledelse har en rekke ganger gjort forsøk på å overbevise oss EF-skeptikere i arbeiderbevegelsen om holdbarheten i denne argumentasjonen.

Til tross for dette, ser ikke jeg, og mange med meg, forbindelseslinjene.

Jeg tror ikke det er gjennom oppbyggingen av nye maktblokker vi kan skape en harmonisk og fredelig utvikling.

Europa er ikke lenger verdens navn – verdensbildet av 1914 og 1940 hører nå historien til. Det er bare gjennom en politikk åpen for samarbeid ut over "den gamle verden" at arbeiderbevegelsens målsetting kan bli en realitet.

Derfor stemmer jeg NEI.

Direktør Egil Alnæs:

JEG STEMMER NEI FORDI:

EF representerer en proteksjonistisk linje som er Norge fremmed. Samarbeide over landegrensene, og spesielt i Europa, er en livsnødvendighet. Men jeg reagerer mot blokkdannelse som er unødvendige.

Jeg frykter utenlandsk oppkjøp av norsk industri ved medlemskap i EF. På lengre sikt tror jeg Norge er best tjent med et norskeid næringsliv.

Vi må ha lov til å tenke på oss selv og på vår egenart. Og vi har etter min mening råd til å stå utenfor EF nå. Jeg tror ikke på påstandene om at vi skal bli skjøvet ut i et handelsmessig tomrom. Handelspolitisk representerer Norge for et utvidet EF et marked på 11,5 milliarder kroner. Dette marked kan selv ikke EF gi avkall på.

(I et intervju i Adresseavisen 4.5 er disse standpunkter utførlig begrunnet.)

Teatersjef Arne Aas:

Jeg stemmer nei den 24. september fordi EF-spørsmålet for meg ikke dreier seg om tolltariffer og stadig økonomisk vekst. Mitt nei betyr at jeg går inn for beskyttelse av vår nåværende livsform og utviklingen av vårt demokrati, vår selvbestemmelse i egne saker og retten til fritt samarbeide med alle nasjoner.

Jeg stemmer nei fordi jeg er imot større sentralisering av makt og fordi jeg ser det som et viktig mål å øke enkeltmenneskets innflytelse i kulturelle, sosiale, politiske og økonomiske saker.

Professor Gunnar Bøe:

EEC eller EF som det nå heter – må etter min mening nødvendigvis utvikle seg gradvis og ganske fort til en politisk, økonomisk og militær union hvis det skal nå sine mål. Jeg mener å ha dekning for dette syn såvel i offisielle uttalelser som i almene betraktninger over slike forhold. Jeg er imot at vi i Norge skal slutte oss til en slik union. Jeg tror ikke det gagnar verden omkring oss, og heller ikke oss selv.

EF bygger på et reaksjonært økonomisk system. Det må en erkjenne uansett den politiske oppfatning og livsholdning en ellers har. Dette reaksjonære system har en "skineffektivitet" som kan virke besnærende. I virkeligheten er det lite effektivt. Arbeidsløshet, overkonsentrasjon og forurensninger er den del av regningen som ikke betales.

Dette er mine avgjørende grunner til å si nei.

Overingeniør Tormod Moxness:

HVORFOR JEG STEMMER NEI:

– Fordi vi for fremtiden ikke vil ha en "regjering" her til lands som minner oss så sårpt om en ansamling av "statsråder" med en "ministerpresident" i spissen til forføyning for en sentraleuropeisk dirigering av våre interesser – økonomisk og politisk. Vi har hatt nok av utenlandsk dirigering i århundrer.

Det er noe som heter folkesjelen. Presset på den kan bli stort og da er det farlig for oss alle.

Innvitten Romatraktaten skal høflig, – men ettertrykkelig bli besvart med NEI.

Professor Tormod Førland:

Med hensyn til utbygging av sosiale goder og utjevning av inntektsfordeling ligger vårt land foran EF-landene. Vår vurdering av levestandard har også i større grad utviklet seg til å omfatte andre verdier enn øket produksjon og konsum.

Å gå inn i EF ville være et tilbakeskritt og det sterke byråkratiet i EF vil kunne låse fast fellesskapets foreldede verdinormer.

Sosialskelektor Lars Stub:

Vi styres av økonomiske krefter, som er mer opptatte av materiell vekst enn av godenes rettferdige fordeling og menneskenes trivsel og velferd. Disse kreftene tjener på den stigende graden av sentralisering i samfunnet vårt der beslutningene tas lengre og lengre borte fra de menneskene beslutningene angår. Vi får enda mindre sjanser til å stoppe denne utviklingen hvis vi går inn i et politisk fellesskap som har videre sentralisering som et av sine mål.

Keramiker Aina Thiis Leirdal:

Hvis vi kommer inn i EEC er vinningskontoen minimal mener økonomiske eksperter. Vi vet hvilke politiske og økonomiske krefter som råder innen denne maktblokk.

Økonomisk vekst, profitt er det sentrale – individets trivsel tales det intet om.

Umenneskeligjøring, store sosiale problemer vil følge i den frie kapitalbevegelsens spor. Mennesker blir rotløse arbeidskraftbrikker – flyttbare til enhver tid i forhold til etablering, lønnsomhet og konjunkturer.

Derfor: Nei til EEC.

Husmor Kirsti Rygg Hogstad:

Min motstand mot norsk medlemskap bunner i synet på fundamentale livsverdier. Det snakkes om den økonomiske vekst som egentlig ikke er noe mål i seg selv. Lykke er noe annet og større enn materielle goder.

Adjunkt Nils Arne Eggen:

Hvorfor jeg er imot norsk medlemskap i EF:

Jeg stemmer NEI fordi vi som medlemmer av EF gir fra oss retten til å bestemme over vår egen framtid. Det er to forhold som hovedsaklig spiller inn her. For det første vil Norge vanskelig kunne hevde sin røst mot de store nasjoner og de sterke kapitalkrefter som dirigerer dem innenfor EF-unionen.

For det andre vil EF skape et uoversiktlig politisk konglomerat som det vil være umulig for den alminnelige kvinne og mann å holde rede på. Avgjørelsene blir "tatt over hodet på" oss av profesjonelle politikere og byråkrater i Brussel. Den rett demokratiet gir oss til medbestemmelse blir derfor svekket.

FAGLIGE TILLITSMENN I SØR-TRØNDELAG MOT NORSK MEDLEMSKAP I EF

Fra innledningen til en erklæring som støttes av 268 fagforeningstillitsmenn, 53 tillitsmenn i bondelag, bonde- og småbrukarlag og 82 tillitsmenn i fiskarlag i Sør-Trøndelag:

Det norske folk står foran et avgjørende valg mellom å knytte sin skjebne til utviklingen i Fellesmarkedet og en fortsatt mulighet for mer selvstendig å forme framtiden i dette land.

For oss er svaret et klart nei til medlemsskap i Fellesmarkedet for å kunne bevare vår selvråderett i Norge. Årsaken er ikke bare et forhandlingsresultat som er oppsiktsvekkende dårlig i forhold til de "varige særordninger" vi ble forespeilet. Vårt valg skyldes også grunnleggende trekk ved Fellesmarkedet som det ikke ble forhandlet om.

Forhandlingsresultatets viktigste lærdom er Fellesmarkedets ubønnhørighet når det gjelder disse grunntrekkene: fri bevegelse av arbeidskraft og kapital, fri etableringsrett, ingen nasjonal økonomisk-politisk styring som kan "forvri" de privat-økonomiske markedskrefters spill, konsentrasjon av økonomisk-politisk myndighet i Brussel.

FOLKEBEVEGELSEN

Trondheim

